

EL NOI DE LA GUITARRA

Com cada matí, s'havia aixecat amb la sensació que aquell seria el dia en que triomfaria i que finalment es veurien recompensats tots els seus esforços i sacrificis. Aquest sentiment era el que l'havia fet tirar endavant en els últims deu anys, des que va marxar de la casa dels pares.

De tant en tant canviava de lloc de feina, les Rambles, la parada de Plaça Catalunya i els passadissos de la línia 5 del metro a Sants Estació havien estat el seus últims llocs i els més preferits. Com més gent anés i vingués, més probabilitats hi havia de poder sortir d'aquella situació.

Ara vivia en una habitació de pocs metres en una pensió del barri de Sant Andreu, i tot el que guanyava li servia per poder pagar la pensió i poder-se ficar un plat calent al cos un cop al dia.

Però no sempre havia estat així. A casa dels pares la vida havia estat senzilla, però sense preocupacions. Provenia d'una típica família catalana de classe mitja que havien viscut sempre al barri de Sants. Els pares eren propietaris d'una bacallaneria de les de tota la vida al Mercat Central, que l'havien heretat d'un tiet que havia mort sense deixar hereus i eren els únics parents que tenia.

Encara que no hi havien viscut mai amb luxes, ni a la seva germana ni a ell els hi havia faltat mai res. La seva germana va poder fer estudis de secretariat, i des de feia molts anys treballava en un despatx d'una empresa que es dedicava a la compra i venda de mobles antics. Ell, en canvi, sempre havia dit que no servia pels estudis, les matemàtiques no les havia entès mai i a socials li era impossible aprendre les dates, els noms dels reis i les conquestes més importants. Així que quan va tenir setze anys els pares el van posar a treballar a la bacallaneria.

Però amb el temps les coses a la parada tampoc van funcionar gaire bé i no hi havia feina per tots. Cada cop hi havia més grans superfícies que feien que les petites botigues del barri i les paradetes del mercat s'anessin tancant. Altres parades havien tancat perquè els amos s'havien jubilat i els fills no volien continuar amb aquesta feina.

Així que veient com anava la cosa, els pares, després de rumiar-ho molt van decidir que ja era hora de deixar pas a les noves generacions i que ell agafés el negoci, al que ells s'havien dedicat tota la vida i que havien pogut treure endavant amb molta dedicació.

El disgust no va poder ser més gran quan ja major d'edat, els hi va dir que no tenia la mínima intenció d'enterrar la seva vida en quatre parets del mercat de Sants i que es volia dedicar a la seva vocació, ser músic. Els pares es van posar

les mans al cap i es va crear un daltabaix familiar, que crec que a hores d'ara encara no han pogut pair.

Després de totes les privacions que havien passat, d'hores i hores de peus a la parada esperant a que vingués la Conxita o la Dolors a comprar, ara "el nen" deia que volia ser músic.

- Però d'això no es viu - li deia la mare.

- Nosaltres que hem treballat per donar-te un futur i que et puguis guanyar la vida... Així és com ens ho agraeixes... Quin disgust, quin disgust...- li deia el pare.

De ben petit ja tocava d'oïda la guitarra del seu avi. Els pares no li havien pogut pagar les classes de solfeig a l'escola de música, doncs això estava reservat per les famílies més adinerades del barri.

Va ser l'avi Miquel qui instrument en mà li va ensenyar les primeres notes i de qui va heretar la seva afició per la música, que amb els anys s'havia convertit en veritable vocació.

Sempre recordaria amb tendresa les tardes d'hivern al menjador de casa al costat de l'estufa de butà, fregant les cordes de la guitarra que deixava anar cançons d'altres èpoques.

Els pares no haurien pogut imaginar mai que aquella distracció de diumenge es convertiria amb el temps en motiu de tants maldecaps.

Les paraules que es van dir per tots dos costats aquella tarda van ser tan doloroses que va agafar quatre peces de roba i allò que realment l'importava, la seva guitarra, va obrir la porta i va marxar. Aquest va ser l'últim cop que es van veure i les poques notícies que van anar tenint d'ell eren quan es posava en contacte amb la Susanna, la seva germana, que era l'únic lligam familiar que continuava mantenint.

De tant en tant la trucava per saber com estava i per demanar-li diners. De vegades la Susanna li preparava un farcell amb roba que el seu marit ja no necessitava i el convidava a esmorzar o a dinar.

A partir d'aquella tarda va començar una nova vida. Amb una motxilla plena d'il·lusions va recórrer totes les agències de Barcelona, buscant un representant, però ningú li obria les portes al món que ell tan desitjava. Anava als cafès i sales d'espectacles per si buscaven un músic que amenitzés la sala de ball, però la resposta era sempre la mateixa: no tenia formació ni experiència.

Durant un temps va anar a viure a les golfes de casa d'un amic, fins que pogués trobar algun altre lloc millor. Allí, entre capsos i bicicletes, podia dormir, menjar, assajar noves cançons i somiar en allò que volia arribar a ser.

Un dia esperant assegut en un banc a que arribés el metro per anar a una entrevista d'una feina, va començar a tocar les cançons que s'havia preparat.

De sobte una colla de gent el van envoltar i es van parar a sentir-lo. En arribar el metro, la gent va marxar, però alguns es van treure unes monedes de la butxaca i els hi van tirar a dins de la funda de la guitarra. En aquell moment es va sentir sorprès i alhora agraït. Va arreplegar les monedes i va pujar al vagó tan de pressa com va poder, doncs ja es sentia el xiulet avisant de que tancaven les portes.

Va anar pensatiu durant tot el viatge. De fet algun cop s'havia imaginat tocant a les andanes o al carrer, com feien molts músics i artistes que mostraven el seu art a un gran públic desconegut, però un sentiment de vergonya sempre ho havia impedit. Pot ser la casualitat havia volgut que s'alliberés d'aquella sensació.

La prova es va fer en un restaurant de Barcelona, buscaven un músic per quan tenien bodes o festes. Havia tocat bé i li van dir que ja el trucarien. Però la trucada no va arribar mai.

Les audicions es van anar succeint, orquestres a les que els hi faltava un component, músics per casals d'avis, per festes majors ... però el resultat mai eren els que ell esperava.

També va haver de marxar de les golfes del seu amic. Ja s'havia acostumat a que la llum de les primeres hores de sol el despertés, quan en Marc li va dir que els seus pares s'havien jubilat i havien decidit vendre la casa per anar a viure al poble i que no es podia quedar més temps allí.

Mitjançant un conegut va saber de la Teresa, una senyora gran que tenia una pensió al carrer Gran de Sant Andreu i que llogava petites habitacions en un edifici sense ascensor. La va anar a veure i després de fer-li mil i una preguntes davant d'una tassa de cafè, el va acceptar com a hoste. La majoria de clients estaven de pas, per una o dues nits, turistes, conductors d'autobusos o camions de llarg recorregut, i alguns estudiants fins trobar un pis per compartir.

Amb els anys ell es convertiria en el membre més antic de tots i faria de la seva petita habitació tot el seu món.

La Teresa i ell es van fer bons amics. Molts dies ella l'esperava al vespre amb un plat de sopa calenta per sopar, ell li explicava com li havia anat el dia, miraven el televisor junts i ja no es sentia sola.

Ella feia la vista grossa i no li cobrava el lloguer a principis de mes, fins que ell li podia pagar. De vegades passava estones fent ganxet mentre ell composava noves melodies.

Tenia un fill ja gran, era un alt executiu que vivia a Alemanya i que s'havia casat amb una noia d'Hamburg. La trucava de tant en tant per Nadal i pel seu aniversari. Pel dia de la mare sempre l'enviava un ram de flors, però feia molts anys que no el veia i això l'entristia molt.

Potser cuidava d'ell com si fos el fill que no podia tenir al seu costat.

L'experiència del primer cop al metro va fer que es convertís en un músic de carrer. Durant l'hivern o els dies de pluja s'estava a dins dels vagons o les andanes de les estacions, i a l'estiu es posava pels carrers que envolten la Catedral de Barcelona o per les Rambles.

Normalment sempre hi havia turistes que s'arregalaven al seu voltant per sentir-lo. Les melodies de La Oreja de Van Gogh, d'El Canto del Loco o de la Taylor Swift eren algunes de les que més agradaven, encara que de vegades tocava les seves pròpies composicions.

Amb els diners que li donaven podia pagar a la Teresa i comprar-se alguna peça de roba a les botigues de segona mà.

En tots aquells anys no havia deixat de buscar feina ni un sol instant i tampoc havia perdut l'esperança de poder sortir dels carrers. Fins que un dia va arribar la trucada que esperava. Havia fet unes proves i el contractaven per unes audicions que es farien al centre cívic de Sant Andreu per les festes del barri. Estava especialment emocionat i va passar per la cuina on la Teresa normalment esmorzava, per donar-li la bona notícia, però no hi era, potser havia sortit a comprar.

Va donar un cop d'ull a la saleta, la ràdio estava encesa i la llum de la tauleta també, encara que ja havia sortit el sol i entrava la claror per les finestres. Ella estava asseguda a una butaca, com adormida, ell s'hi va atansar, li va agafar la mà i un calfred li va passar per tot el cos, la tristesa i les llàgrimes van omplir els seus ulls i el seu cor.

Quan van arribar de l'enterrament, el seu fill i la seva dona van ocupar una habitació d'hostes, i després de les oportunes presentacions, els van comunicar que havien rebut una molt bona oferta per part d'una gran constructora que es volia quedar l'edifici per fer-hi pisos, i que haurien de buscar un altre lloc per anar a viure.

A ell se li va caure el món a sobre, havia sentit molt la mort de la Teresa. Després de tants anys, volien destruir tots els records dels bons moments que havien compartit. Ella ja havia tingut ofertes per vendre la pensió de constructores i grans superfícies, però mai les havia acceptat. Sempre deia que mentre ella visqués volia conservar les coses tal i com estaven. Però el seu fill vivia lluny i aquell vell edifici li feia nosa i se'l volia treure de sobre com fos.

Mentre preparava les bosses per deixar l'habitació, van trucar a la porta. Com ningú anava a obrir van trucar amb més insistència. Va córrer escales avall i es va trobar a la Caterina, la nova cartera del barri, que li portava una carta certificada d'una notaria de Barcelona. Amb curiositat la va obrir, el citaven d'allí a dos dies en un despatx, sense especificar el motiu.

Amb la citació a la mà, s'en va anar al Carrer Balmes. Només arribar el van fer passar a una saleta on s'esperaven també el fill de la Teresa i la seva dona. En veure'l entrar es van quedar sorpresos i van estar parlant de coses poc importants, del temps, de futbol, fins que els van fer passar al despatx.

El notari els hi va comunicar que els havia fet venir per llegir les últimes voluntats de la Teresa. Va començar a llegir noms de finques i terres d'un poble de la província de Toledo on ella havia nascut i que havia heretat dels seus pares i que ara passaven al seu fill. També li deixava un quants pisos que tenia al barri de Sant Andreu i podia disposar de tots els comptes bancaris. Però l'edifici de la pensió i tot el que en ell hi havia li deixava a ell. En aquells moments li faltava l'alè, i un munt de sentiments se li van barrejar per tot el cos. El fill de la Teresa va començar a escridassar-lo i a dir que la seva mare en el moment de redactar aquest testament no estava en plenes facultats mentals i que per tant no era vàlid.

El notari li va dir que el testament era correcte i que no hi havia res més a dir, doncs la Teresa així ho havia volgut i era conscient en tot moment de les seves accions, i ell era l'encarregat de que fer complir la seva voluntat.

Aquell mateix dia el fill de la Teresa i la seva dona van recollir les seves coses de la pensió i ja no els va tornar a veure més.

Tot el que li havia passat el va fer reflexionar i tornar a pensar en els seus pares i en els moments dolents que els hi havia fet passar.

Un dia, sense més ni més, es va presentar a casa seva. S'havien fet grans, potser el temps havia passat més pel pare que no per la mare. Tots dos s'el van mirar i sense dir paraula es van abraçar amb llàgrimes als ulls.

No hi va haver prou amb una tarda per posar-se al dia de totes les experiències viscudes, així que les visites es van anar fent més freqüents i amb el temps van poder tornar a recuperar els anys que havien perdut.

Amb l'ajuda dels seus pares, de la seva germana i un préstec al banc va poder rehabilitar la pensió, i a la part baixa hi va muntar un bar amb música en directe, on ell i altres músics de carrer tocaven cada nit les seves composicions demostrant aquell talent que mai ningú havia apreciat abans.

BLAUET

